

Koliko je vreden naš denar?

Prva številka znači uradni tečaj, druga denarno vrednost tujega denarja v dinarjih, tretje pa v blagu.

1 angleški funt	—	205.71	213.30
1 amer. dolar	56.50	56.20	56.40
1 avstr. šiling	7.95	—	—
1 belga	7.88	7.83	7.85
1 bolgarski lev	0.409	—	0.41
1 madj. pengő	9.87	—	9.95
1 češkosl. krona	1.675	1.65	1.66
1 franc. frank	2.22	2.21	2.22
1 italijanska lira	2.82	2.85	2.91
1 romunski lej	0.337	—	0.34
1 špan. peseta	5.14	—	5.03
1 danska krona	15.11	—	—
1 švic. frank	11.04	10.98	11.01
1 hol. goldinar	22.85	22.67	22.74
1 tur. lira, papir	26.80	—	—
1 brazil. milreis	5.25	—	—
1 kanad. dolar	56.30	—	—
1 norv. krona	15.11	—	—
1 alban. frank	10.80	—	—
1 argen. pezos	14.40	—	—
1 švedska krona	15.13	—	—
1 poljski zlot	6.33	—	—
1 nemška marka	—	13.21	13.48

Dinar je mednarodno čvrst Tekom tedna je funt ponovno močno nazadovale, sicer nobenih posebnih sprememb.

Po'eg državnih vrednostnih papirjev se prodajajo zopet industrijske akcije po nespremenjenem tečaju. Nekateri zasebni papirji so dosegli celo večjo notacijo. Polagoma gremo zdravemu času nasproti.

Ce hočeš dobro in domačo košto ter postrežbo fino — Naj pride k nam na „Pošto“ kjer tud' kuhano je vino — In druge vse dobrote za bogate in sirote. — Kdor samo enkrat pride k meni, za druge se ne zmeni. —

Gostilna „PRI POŠTI“ Ptuj
Panonska ulica.

Gradič na prodaj.

Ugodna prilika za industrijo, zdravilišča itd. v neposredni bližini Ptuja! Gradič ima 10 sob, 2 kuhinji pralnico, klet, velik vrt, mladi park, travnik, sadonosnik, poleg krasnega veštibula, na lepi legi, veliko gospodarsko poslopje. Električna razsvetljava. — Vkljub temu, da je objekt primeren radi svoje lege na prometni cesti blizu Ptuja za tovarniški obrat, — je cena solidno nizka! Pojasnila daje iz prijaznosti uprava „Narodne Sloge“.

PTUJSKI ČUK

SEDMO POROČILO.

Jezi me to, ker svet ni zvedel, zakaj je moje „tretje poročilo“ nedolžno in lepo spisano padlo v nemilost gospodov, ki imajo pravico črtati državni miru nevarne stvari. Naj bo, kakor hoče, moje „tretje poročilo“ ni zagledalo belega dne. S takimi zadevami je križ in — bogpomagal. Tistega večera sem frfotal nad dvoriščem velike stare kasarne, kjer tiskajo „Narodno Slogo“.

me tu, kjer sem v parku imel sestanek s svojo Sovico, ki je tiste večeri revdirala ptujske ulice. —

OSMO POROČILO.

Kaj mi je rekla moja mlada ženka, je vredno vse zabeležbe. Moja zvesta pomočnica je. V nekem kotu je slišala, kako sta se kregala neki liberalci in klerikalci zaradi volitev. Zadeva je bila postala zelo dramatična, ker sta se oba dvobojevnik pridušala kakor najhujša brezverca. Potem je Sovica odletela in sela na neko ostrerje. —

Neki gospod se je pridušal — bilo je opolnoči —, da ne mara svoje žene, ki ga vara in da se bo ločil. Sovica je prisluhnila in napela svoje zelene oči... Tedajci je neka gospa, ki je imela podobne težave — vsaj po besedah svojih — rekla: „Samo tebe, dragi Bucek ljubim!“ — Nastal je kratek odmor. Moja Sovica je napenjala svoje ljubke, dražestne zelene oči in videla prizor, ki se opisati ne da, ker je preveč v temo zavito... Potem pa se je zgodilo, da je po strmi ulici, tlakovani s turško kaldrmo („Katzenköpfe“) prifrfotala neka ženska podoba in planila v ljubezenski klopčič... Padle so zausnice, vresčali sta dve ženski, možak pa je močato odkuril v noč.

Dober ekonom.

Loize si je kupil avto, položil izpit za šoferja in sedaj se vozi širom sveta. Lepega dne pa reče svojemu prijatelju Jožetu:

„Ti, nov avto si bom kupil.“

Jože pa odvrne:

„Zakaj, saj je še lep tvoj voz!“

Lojze: „Imaš prav, ali obrokov zanj ne morem zmagovati, zato je potrebno, da se ogledam za drugim vozom.“ —

Ura je odbila polnoč.

Sovica, moja zvesta pomočnica je sfrčala na dogovorjeno mesto in mi to stvar sporočila.

Potem pa sva šla spat.

Deveto poročilo.

Neke noči, to je tretje noči, odkar sem se nekemu ponočnjaku s svojim kljunom zaletel v glavo, sem se znašel nad neko izredno družbo, ki je ugibala, ali je Narodna Sloga — liberalna, klerikalna, radikalna, orjunska, fašistična, komunistična, demokratska, uradna ali pa — boljševiška. Bilo je osem gospodov in pet žensk. (Ali so bile gospe, ali gospodične, žene, ali device, nisem utegnil poizvedeti, kar mi ne zamerite!) Pomislil sem — praznoveren ptič le — ta: 8 in 5 je 13. Nesrečna številka! Dolgo so debatirali in se pričkali, očitali stare grehe, javne in tajne in na koncu koncev so na jedro svoje debate pozabili. Tedajci sem se jaz — ojunačil in zapel svoj znani, močni klic med družbo, ki je na to na mah bнемela... —

„Smrtni ptič!“

„Prokleti čuk, vse je slišal...“ je rekla okrogla debeluška, jaz pa sem jo odkuril — domov... —

Deseto poročilo.

Potrujem sprejem Vašega naloga, da preščem vse ptujske oštarije. Dajem vam na znanje, da se mi je posrečilo pogledati v to ali ono gostilno, vendar čuvam material za prihodnje poročilo. — Marsikdo se bo prejel za glavo, a marsikdo mi bo naklonil mito za „Schweigegehalt“, kakor so mi že trije obljubili. Veste, stvar ni tako enostavna, kakor bi si kdo mislil, kajti če dva storita enako grdobijo, ni vedno grdobija: nakrevsani gospod so bili „v rožcah“, od nevolje in lakote pijan delavec je — „svinja“, v najlepšem slučaju „notoričen“ pijanec, če tudi fina gospoda po notah pijančije. Je pač križ s tem problemom! —

(Dalje prihodnjč).

Še vedno tri hiše — rešitev v iz krize.

Mati Gašperka se je togotila nad svojim sinom — pijancem; „Kaj bo s teboj moj sin! vse boš pognal po grlu...“

Pa odgovori nepoboljšljivec: „Mati nič se ne bojte, tri hiše mi še vedno ostanejo.“

Katere pa? sem zelo radovedna?

No ravno te: Norišnica, jetnišnica in mrtvaška krsta.

Meh za smeh.

Zadnja želja.

Neki profesor, ki je raziskoval zamorske kraje je prispel med — ljudžerce. Zvezali so ga in povprašali po njegovi poslednji želji. Učeni mož je dejal: „Zelim samo to, da bi postali vi zamorci vegetarijanci (rastlinojedci, ki odklanjajo vsako mesno hrano).“

Debata o krematoriju.

Dve gospodični sta se nad eno uro pripravili o tem, ali je boljše se dati sežgati ali pa pokopati. Obe debaterki sta po ženski navadi trdili svoje, končno sta se pa vendar odločili, da povprašata za nasvet starega profesorja pri sosednji mizi.

Le-ta se je odrezal:

„Mislim, da je hudiču bolj všeč pečena gos, kakor pa mrhovina!“ —

Eksekutorska.

Izterjevalec (taka močno na vrata): Oprite, saj vem, da ste doma, ker stojte vaši čevlji pred vrati.

Dolžnik (v sobi): „Sem odšel bos v mesto.“ —

Meščanska napetost hišnih gospodarjev.

Gospodar (strogo): „Imate otroke, pe, mačke, radio, gramofon, pisalni stroj?“

Bodoči najemnik: „Nič od tega, gospod; sam sem. Samo moje pero včasih praska preglasno.“

Gospodar: „Moje zdravje ne prenaša takih razburjajočih stvari. Poiščite si stanovanje drugod!“

Najemnik (žalostno): Zhogom gospod!

SAJ NI KRIZE!

Pri nas se je dogodila sledeča resnična dogodka: Janez Smrekar se je zavaroval na doživetje. Leta in leta je vsak mesec redno odrajal svoje prispevke, potem pa se je zgodilo, da istih ni več bilo, nakar je zavarovalnica po šestmesečnem čakanju mu pisala:

„Velepoštovani gospod Janez Smrekar — Kokoše selo, pošta — Mevžice: Ker že 6 mesecev ne plačujete svojih obveznosti na polici šte. 239.885, smo zadevo izročili našemu odvetniku.“ — Zavarovalnica pa je te dni dobila dopisnico sledeče vsebine: „Spoštovana gospoda! Ker je g. Janez Smrekar umrl dne 1. 5. 1931. ne more več plačevati svoje zavarovalnine. — Z odličnim spoštovanjem: Francka Smrekar, vdova.“ —

Človeka vse te razburjive pogovore — pa je bil čisto v njuni bližini za gostim grmovjem mladi popotni črevljarski pomočnik Janez Marjetica. Zelo pazno je poslušal ves ta razburljiv pogovor, pa si radosten mislil: Bogu bodi hvala da sem si ravno ta kraj in to noč izbral za svoje ležišče, pa da že nisem naprej potoval. Srečno naključje je to za mene — izučeni čevljar sem, kajpak ubog kot cerkvena miš — ali glavo pa imam bistro! Ze vem kaj bom storil: To dekle bom zasnužil — vem da mi ne bo odbila ponudbe, ko ji povem, da bom njen pošten mož in varuh — . Za toliko denarja se že vse to pozabi in ta nje preteklost porine za gosto meglo, ha,ha,ha!

Takoj ko je videl Janez Marjetica, da je odhitela Micika, jo je tudi on ubral za njo.

V dobrih petih minutah sta se že sešla! Mladi popotnik je Miciko prijazno pozdravil, pa kar naravnost začel:

„Micika —, po oblačnem deževnem dnevu je še vedno solnce po sijalo — ali ne...?“

Dekle se začudeno ozre v mladega popotnika, njej čisto nepoznanega, od kod li ve njeno ime...?

Ta zares njej skrivnostni Tujec pa nadaljuje:

(Dalje prihodnjč.)

Piše: Anton Stražar.

Zatajeni sin.

Priprava iz časa tlačanstva.

I. POGLAVJE.

Zapomni si nesrečno dekle: „Vsi tlačani so ubogi ljudje, ki se igrajo žnjimi kruti in neznačajni graščaki po svoji volji...“

Ze nad dvesto let je minulo, odkar je v lepem Majniškem jurtu prav zamišljeno in razburjeno korakal od Rebevskega gradu proti bližnjemu st. rodavnemu bukove mu gozdu 20 letni grašakov sin Gottfried. Tega mladega izprehajalca ni oveseljevalo to lepo jutro s svojim lepim vonjem duhtečih cvetov in veselo petje ptičkov ki so žvrgoleli hvalo svojemu Stvarniku. Za vse to se ni znebil Gottfried; komaj se je zavedel, kdaj se je znašel že v zasenčenem gozdu, ter koračil dalje po kolovozni poti; ker so stale orjaške stoletne debele buke. Sel je nato po tem gozdovju še dobre četrte ure pa se ustavil pri orjaški debeli buki; na kateri je bilo pritrijeno božje razpelo... —

Nemirno je hodil sem tja, nehoti so mu pršle na misel one grozne pripovedi ki jih je poslušal še v otroških letih od kuharice Barbe, od mladega čuvaja Simna in od oskrbnika Mihaela.

Od vseh teh je zvedel, da so to „britko matro“ zato djali na to drevo, kjer je bil svoj čas tu roparsko ubit neki kramar ki je po božjih potih prodajal razne molke, svetinje in božje podobice. Kjer pa je po tem roparskem uboju nato tu strašilo so pa ljudje na to bukev djali to znamenje. Pa še potem ko je bilo to znamenje tu, je marsikdo še zatrjeval, ko je šel tod mimo v ponoči ih urah, da je slišal milo ječanje, in videl duh tega kramarja... —

Po vsem telesu se je zganił Gottfried, ko je naenkrat čisto v bližini v prvem grmovju začul šum... Iz-za tega grmovja izstopi nato brhko kmetiško dekle, za par let mlajše od mladega graščaka. —

Gottfried stopi proti njej; jo prijazno pozdravi, pa ji nudi tudi desnico v pozdrav. Pa dekle očitno zamahne z roko in spregovori:

Gottfried, dovolj mi je vašega poznanstva in prijateljstva — ! Oh, jaz reva neumna in nesrečna... — dekle začne jokati... —

Ta ne ljub' p izor in to snidenje je prav neprijetno uplivalo na graščaka; kmalu spregovori:

„Lepo te prosim Micika, ne jokaj — saj sem ti p izanesel, kar me je vezala obluba.“ —

Vedite, prav nobenega denarja bi ne vzela od vas, ko bi ga ne potrebovala.

la — za sad najine nesrečne ljubezni... To moraste vedeti, da čast in poštenje se ne plačuje z denarjem! Le hitro mi dajte kar ste namenjeni — jaz odhajam, da vas več ne vidim — pa tega nesrečnega kraja...“

Te dekletove besede so Gottfriedu trle srce huje, kot najbolj nabrušen nož. S tresočim glasom spregovori:

„Micika, denar imaš tu, — dosti imaš! A prisegla boš še tudi, kot sva domenjena; pa pri tem križu, da ne boš nikdar in nikjer več imenovala, kdo je oče temu otroku, ki ga boš rodila. Prvo prireži, a nato prejmeš, kar sem ti obljubil.“

„Stavila bom tudi to — pa vedi to Gottfried, da ravno ta usiljena prisega bo pre ali slej vaše maščevanje — ali pa še mogoče za cel vaš rod...“

Mladi graščak se je od nevidne groze stresel po vsem telesu, srce mu je burno tolklo ko je stala pred njim njegovo zapeljano dekle in prisegala... —

Po prešegi pa ji je izročil denar; 120. cekinov ji je dal v mali usnjati vrečici. Dekle je takoj, ko prejme denar, hitro odhitela — brez besedice, ne da bi se le enkrat ozrla nazaj... —

Iztočasno ko je dekle prisegalo in sprejelo denar, sta imela ta dva mlada